

Božena Križnik

Igra živcev

Zdi se, da Ivici Todoriću v tekmi za Mercator spet zmanjkuje sape, čeprav je imel na svoji strani nekaj pomembnih igralcev in vzvodov, zmago pa že skoraj v žepu. Svarila pred možnimi posledicami prodaje pivovarskega deleža Mercatorja hrvaškemu Agrokorju so se namreč umaknila snovanju scenarijev o skupni pivovarsko-bančni prodaji večinskega deleža družbe najboljšemu poslovno korektnemu strateškemu partnerju. Teoretično idealni in na dolgi rok za slovensko gospodarstvo verjetno perspektivnejši izbiri.

Prvak Pivovarne Laško Dušan Zorko je bil doslej stisnjen v kot – od njega so vsi pričakovali, da bo saniral dolžniške težave pivovarske skupne, hkrati pa ne bo prodal Mercatorja Agrokorju, čeprav je bil ta daleč najugodnejši ponudnik –, ključ do rešitve pa so si podajali bankirji. Ti so na pobudo uprave Mercatorja vendarle pristopili k oblikovanju konzorcija, zato je na potezi Zorko. On je tisti, ki lahko obrne potek dogodkov. Nedvomno se zaveda, kako usodna je igra in kako visoki so vložki pa tudi, kako neugoden dejavnik je čas. Predvsem zanj.

Kaj ima Zorko na mizi? Na eni strani vidi zanesljiv, dober iztržek od prodaje Agrokorju. Z njim bi poplačal skoraj polovico dolgov, ki mu kakor mlinski kamen visijo za vratom. Zaveda se, da bi z vstopom Agrokorja izgubil del trga, a negativni učinki ne bi bili tako hudi, kot si prizadevajo prikazati nasprotniki Agrokorja. Ne nazadnje bi pri kupcu izpogajal tudi nekaj bonitet. Verjetno bi jo še najslabše odnesel njegov ugled: bil bi dežurni krivec za vse z Mercatorjem in živilsko industrijo povezane prihodnje težave in skorajda nacionalni izdajalec. A vsaj na srednji rok bi rešil tisto, za kar je po zakonu o gospodarskih družbah tudi materialno odgovoren.

Druga možnost, vstop v konzorcij za skupno prodajo večinskega paketa Mercatorja na mednarodnem natečaju, je načelno vabljiva, a za Zorka bolj tvegana. Banke, ki si želijo skupne prodaje, za to nujno potrebujejo kooperativno Pivovarno Laško, ta pa od bank nemudoma potrebuje reprogram posojil. In tudi nadaljnjo prijazno bančno obravnavo, saj, kakor je pred časom dejal Zorko, tudi odprodaja poslovno nepotrebnega premoženja dolgoročno ne bo rešila vseh pivovarskih težav. Poleg tega ni prav sijajnih obetov za odprodajo drugih pivovarskih naložb.

Bliže ko je konec javne prodaje, katere izbranec je Agrokor, bolj vroče je za banke železo, ki ga imajo v ognju pivovarji. Ti se poskušajo zavarovati pred tveganjem, da v konzorcij ne bodo pristopile (in jim reprogramirale kreditov) vse banke, ki so njihove upnice, kot tudi, da bo potencialni novi strateški partner za delnice ponudil manj kot Todorić. Telefoni med glavnimi akterji pregorevajo, pogajalci na obeh straneh so nepopustljivi. Vsebine ne obešajo na veliki zvon, iz kuloarskih govoric pa je sklepati, da so razmere izjemno napete. Otežujejo jih še notranja nehomogenost enega in drugega bloka. Med bankami, ki bi, skupaj s Pivovarno, zlahka sestavile večinski delež Mercatorja (kar je pogoj za operacijo), so tudi take, ki kvarijo igro. UniCredit, ki bi bil glavni financer Agrokorja, zaradi korporacijskih zadržkov, državna NKBM pa zato, ker je v fazi dokapitalizacije. Na drugi strani se bijejo bitke znotraj Skupine Pivovarna Laško, med podporniki in nasprotniki uprave; posledica so odstopi nadzornikov, tako da so nadzorni sveti družb komaj še sklepčni.

Odločitev Laščanov je mogoče pričakovati med velikonočnimi in prvomajskimi prazniki. Četudi se obrne v prid novi bančni ponudbi, se bo pravo garanje šele začelo: pripraviti bo treba razpis, ki bo, v nasprotju z dosedanjo slovensko prakso, dobro premišljen, transparenten in dovolj zavezujoč, da ga bodo resni kupci – vzeli resno.